

snakkes om enhver Ting, men det gælder om at handle, naar Tidspunktet er inde. Og hvis det ærede 3die Medlem for 1ste Kred, skulde komme til at staa paa den Plads, som den højtærede Justitsminister staaar nu — Gud forbyde for Resten, at det nogen Sinde skulde blive til Virkelighed, — vil jeg gerne indgaa et lille Vædemmaal med ham om, at inden en Maaned har han lavet saa kolossale Dumheder — fordi heller ikke han kan styre sig selv, saa lidt som den forhenværende Amtmand paa Færøerne kan det — at der vil være Føje til at interpellere ham.

Jeg mener altsaa ikke, at Anders Sandøe, som blev manet frem af sin Gray, har haft nogen særlig Fornøjelse deraf. Det er Synd for Anders Sandøe, han havde fortjent det bedre; han havde som den udmærket dygtige Mand, han var, fortjent, at naar han endelig citeredes her i Tinget eller andetsteds under alvorlige Forhold, vilde man staa ved Siden af det Citat og handle i dets Aand. Men det har man slet ikke gjort, man har lavet sig en partipolitisk Beretning, som skulde bruges udadtil, f. Eks. til Aviserne, for at man kunde have noget at skrive om ved anden Lejlighed og tage frem ved passende Lejlighed. Men for Færøerne og for den danske Befolkning har det ingen Værdi, ingen positiv Betydning. Det har naturligvis alligevel en Betydning, men en Betydning i skadelig Retning.

Der blev spurgt den samme Mand, som jeg nævnte før, Rasmus Rasmussen, Højskolelæreren, hvad han mente om Kommissionens Nedsættelse, om alt det, som er foregaaet med Hensyn til Færøerne, blandt andet for at undersøge Forholdene deroppe, om han mente, det vilde være til Skade for det gode Forhold mellem Færøerne og Danmark. Han svarede: Det er min aldeles faste Overbevisning, at Befolkningen vil være ilde berørt, og at ethvert Skridt, der foretages i den Retning, vil skade Forholdet nu og altid. Det forhindrer selvfølgelig ikke, at man henede i København bliver ved at more sig med dels at gøre sig lystig over Færøerne dels at drage deres Forhold frem; det generer jo ikke; det kan være passende i ledige Timer. Men de Herrer skulde huske lidt paa, at de har et Ansvar for den Landsdel, som ligger deroppe, og burde gøre noget for at hjælpe denne Landsdel op, ikke blot lave Resolutioner og Forespørgsler vedrørende Færøerne. Det bliver derfor Fremtidens Sag — jeg haaber Udviklingen vil gaa i demokratisk

Retning — efterhaanden at renovere dette Tings Holdning, saaledes at vi i Fremtiden maa kunne faa gennemført demokratiske Reforme, som kan blive vedtaget baade i Folketinget og her. Med det nuværende Flertal i Landstinget sker der intet i denne Retning for Færøerne; det er vi ganske paa det rene med.

Jeg vil derfor gerne henad Slutningen af min Tale gøre den Bemærkning, at jeg fuldkommen kan tiltræde de Udtalelser, som den højtærede Statsminister er fremkommet med Side 198 i den ofte omtalte Beretning, hvor han udtaler sig om færøske Forhold. Han siger der: „Færingerne er forskellige fra os andre Danske baade ved Afstamning og Sprog“. Saa gaar han videre og taler om deres Ejendommeligheder, og han ender med at sige: „Det er en smuk Opgave“ — altsaa at ophjælpe Færøerne — „og den er ikke overvældende selv for vore begrænsede Kræfter. Den bør derfor snarest tages op med roligt Omdømme; thi det er med Forstand og ikke med Lidenskab, at Menneskerne bør styres“.

Dette Citat, og hvad der ligger mellem det, jeg har nævnt her, kan jeg fuldstændig tiltræde, og man skulde synes, at vi alle kunde tiltræde det. Men det har man ikke saa travlt med; det, man har travlt med, er at faa frem, hvad der kan bruges af den Undersøgelse, der har fundet Sted, og saa lave en lille Smule Ministerstorm, som det nu synes at være Regelen, at vi skal have hver Maaned.

Jeg vil sluttelig kun sige, at vil vi beholde Færøerne — og det vil vi forhaabentlig alle — maa der foretages frugtbare Undersøgelser med det Formaal at ophjælpe Øerne. Vi skal have et Samarbejde mellem dem og os, ikke saaledes, at Folk staaar henede i København og skælder ud paa Færingerne og sætter sig som overlegne Dommere over dem; det er ikke Vejen, Vejen er, som den højtærede Minister sagde, at det er med Forstand og ikke med Lidenskab, Menneskene bør styres.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at foreslaa, at vi stemmer imod det foreliggende Forslag til Dagsorden.

Formanden: Jeg vil udtale Haabet om, at de efterfølgende Talere vil holde sig til det, der ligger for, nemlig Forslaget om Overgang til Dagsorden.

Trier: Jeg skal ikke holde nogen lang Tale. Lige saa ubetimelig, som det viser sig, at Færø-Kommissionens Nedsættelse og